

Sygn. akt III KK 433/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądej

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 kwietnia 2014r.,
sprawy **M. K.**,
skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz z art. 178a § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę,
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 27 maja 2013r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 25 stycznia 2013r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 25 stycznia 2013r. M. K. został skazany: za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze; za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; wymierzono mu karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres tymczasowego

aresztowania w sprawie; wymierzono łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze; rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- obrazę przepisów postępowania – art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k. art. 6 k.p.k. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadka osoby, która zadzwoniła na policję z informacją o wypadku;
- obrazę przepisów postępowania – art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., kwestionując stan nietrzeźwości skazanego odnośnie zarzucanego mu czynu z art. 178a § 1 k.k.;
- obrazę prawa materialnego – art. 178a § 1 k.k. poprzez przyjęcie, że przypisany skazanemu czyn nie stanowił uprzedniego czynu współukaranego do przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.;
- rażąco niewspółmierność wymierzonej kary.

Autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 27 maja 2013r., utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając apelację za oczywiście bezzasadną oraz orzekł o kosztach postępowania.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów postępowania – art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., poprzez niezasadną akceptację rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie oddalenia wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka kierowcy samochodu ciężarowego, który dzwonił na policję z informacją o wypadku, podczas gdy mógł on mieć istotne informacje na temat przebiegu zdarzenia, co mogło przyczynić się do ujawnienia okoliczności mających wpływ na przypisanie winy oskarżonemu za spowodowanie wypadku drogowego, ewentualnie na ocenę stopnia tej winy;

- naruszenie przepisów postępowania – art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nieuzasadnione zaakceptowanie naruszenia swobodnej oceny dowodów przez Sąd pierwszej instancji, które polegało na przyjęciu, że oskarżony na trasie [...] w dniu 11 lipca 2012r. kierował samochodem osobowym w stanie nietrzeźwości, podczas gdy badanie krwi M. K. wykonano dnia 12 lipca o godzinie 5.00, a więc po tym jak pokonał on trasę między [...] i brak jest dowodów, aby oskarżony w dniu zajścia kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości na trasie [...];

- naruszenie art. 178a § 1 k.k., poprzez wadliwe zastosowanie tego przepisu i niezasadne przyjęcie, że *„w sprawie niniejszej prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości nie stanowi czynu współukaranego uprzednio z uwagi na brak kryterium jedności celu działania sprawcy (...), brak zwartości miejscowej i czasowej czynów, różne zespoły aktywności sprawcy”*.

Autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim w mocy orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy M. K. była bezzasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie art. 536 k.p.k. Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym – tylko w wypadkach określonych w art. 435 k.p.k., art. 439 k.p.k. i art. 455 k.p.k., które w niniejszej sprawie nie wystąpiły.

Przedmiotowa kasacja jest w istocie powtórzeniem apelacji. Sąd odwoławczy utrzymał w mocy orzeczenie Sądu pierwszej instancji, nie zmieniając ustaleń faktycznych. W tej sytuacji stawiane w kasacji zarzuty w rzeczywistości skierowane zostały przeciwko orzeczeniu Sądu *a quo*, wbrew treści art. 519 k.p.k. Wymownie świadczą o tym również wskazane przepisy, których naruszenia dopatrywał się skarżący. Przepisy art. 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. określają główne zasady procesu karnego i powoływanie się na ich naruszenie musi być połączone z naruszeniem stosownych norm szczegółowych, w tym przypadku dotyczących postępowania

odwoławczego. Skarżący tymczasem z tymi przepisami łączył naruszenie przepisów art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., w zw. z art. 7 k.p.k., a więc przepisów dotyczących postępowania dowodowego, którego Sąd odwoławczy nie przeprowadzał i nie mógł naruszyć. Nie można nie dostrzec, że autor kasacji podjął próbę dokonania ponownej kontroli instancyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji. Nie można również tracić z pola widzenia tego, że obrońca pod pozorem naruszenia przepisów tak prawa materialnego, jak i procedury, kwestionował *de facto* ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, dążąc tym samym do obejścia zakazu podnoszenia w postępowaniu kasacyjnym zarzutu błędu w tych ustaleniach, zawartego w art. 523 § 1 k.p.k. Dobitym tego wyrazem było wręcz skopiowanie w przeważającej mierze uzasadnienia apelacji oraz dokonanie jedynie niewielkiej, dostosowanej do potrzeb kasacyjnych, modyfikacji zarzutów apelacyjnych. W kasacji nie sformułowano żadnego zarzutu naruszenia przepisów odnoszących się do postępowania odwoławczego, co w świetle przepisów art. 536 k.p.k. i art. 519 k.p.k., czyniło ten środek zaskarżenia oczywiście bezzasadnym.

Nie zasługiwał na podzielenie zarzut dotyczący wadliwego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie kierowcy samochodu ciężarowego, który miał poinformować policję o zaistniałym zdarzeniu. Sąd *ad quem* uzasadnił swoje stanowisko, dlatego uznał, że w świetle całokształtu zgromadzonych dowodów, oddalenie wniosku o przesłuchanie kierowcy ciężarówki nie stanowiło uchybienia ze strony Sądu pierwszej instancji (str.5). Trudno nie podzielić oceny Sądu odwoławczego, że w materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był wystarczający do dokonania jednoznacznych ustaleń faktycznych. Co istotniejsze, na poparcie tego zarzutu, obrońca w istocie ograniczył się do argumentacji zawartej już w apelacji, dodając, że sąd powinien wykorzystać wszelkie możliwości dowodowe. Jednakże w realiach tej sprawy, podnoszone przez skarżącego supozycje, jakoby skazany był zmuszony do manewru zjazdu na przeciwny pas ruchu w wyniku nieprawidłowej jazdy samochodu ciężarowego, w świetle zbieżnych w tym zakresie zeznań wszystkich świadków, a w szczególności A. M., ocenić należało jako kompletnie bezpodstawne. W konsekwencji, stanowiska Sądu odwoławczego akceptującego oddalenie tego wniosku, nie można oceniać w kategoriach

naruszenia przepisów dotyczących rzetelności kontroli odwoławczej - art. 433 § 2 k.p.k. – nie mówiąc już o naruszeniu rażącym. Tym bardziej w sytuacji, kiedy zarzutu takiego w kasacji nie podniesiono.

Zarzuty dotyczące przypisania skazanemu czynu z art. 178a § 1 k.k., zarówno ten dotyczący naruszenia prawa materialnego jak i prawa procesowego, również były bezzasadne. Sąd *a quo* dokonał właściwej oceny materiału dowodowego, co prawidłowo zostało zaakceptowane przez Sąd *ad quem*. Stwierdzić należy, że nie miał racji obrońca, iż występki z art. 178a § 1 k.k. stanowił uprzedni czyn współukarany. Przekonująco w tym zakresie wypowiedział się Sąd Okręgowy, wskazując na brak jedności celu działania skazanego, miejsca i czasu obu przypisanych czynów, odmiennosc zespołów jego aktywności (str.8). Niewątpliwie w tego rodzaju sprawach ocena dotycząca jedności czy wielości przestępnych zachowań, dokonywana być może wyłącznie *in concreto*. Argumentacja Sądu odwoławczego, akceptująca stanowisko Sądu *a quo* o odrębności przypisanych M. K. czynów, z całą pewnością nie narusza walidacyjnych reguł związanych z zagadnieniem jedności bądź wielości przestępstw.

Równie bezpodstawne były twierdzenia skarżącego, jakoby M. K. prowadząc samochód w okresie poprzedzającym śmiertelny wypadek, na trasie [...], nie pozostawał w stanie nietrzeźwości. Sam brak badania na zawartość alkoholu w organizmie przed wypadkiem, w świetle materiału dowodowego, z którego wynika, że skazany zanim wsiadł do samochodu, spożył znaczną ilość alkoholu, nie mógł dyskwalifikować zasadności przypisania sprawstwa czynu z art. 178a § 1 k.k. Sądy obydwu instancji, szeroko odnosiły się do tych okoliczności, szczegółowo podając ilość spożytego przez skazanego alkoholu, co już w aspekcie czasu zdarzenia, a także wyników badań krwi po wypadku, nie mogło pozostawiać żadnych wątpliwości co do stanu jego nietrzeźwości. Tym samym o naruszeniu reguł oceny dowodów w tej mierze mowy być nie mogło.

Mając na względzie argumentację przedstawioną powyżej, Sąd Najwyższy kasację obrońcy M. K. oddalił na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., skazanego zwolniono od kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

